

на вѣрж тж произвожда тьрпѣніе, а тьрпѣніе то да има дѣло совершенно, за да дждѣте съвършенни и цѣли, безъ никакъвъ недостатъкъ (гл. 1—2—4).

Наистиннж, мъчно е, спокойно да са радвашь, и при разнообразно то искушеніе сичко за радость да земашь. Тѣй сжще былъ и най-смѣлый поборникъ, макаръ и да трѣбвало, щото Той въ третый день пакъ да въскресе, чрѣзь смърть-тж си да отнеме силж тж на діавола и да отърве избранны тѣ отъ проклятіе то, подиръ послѣднжтж вечерж тѣй расклатенъ, щото Той казалъ: «Прискърбна ми е душа та до смърть.» Той жялувалъ трепералъ и ся боялъ, да, единъ ангелъ го усилилъ въ борбж тж му, и потъ тѣ паднжлъ като капкы отъ кръвъ на земж тж, при всичко това Той проговорилъ въ дълбоко то си разтреперваніе къмъ свои тѣ Апостолы: «Да ся не смжцава сърдце то винито да ся устрашава!» За това минували негови тѣ поборници прѣзь огнь и водж, и были спасени, и добыли отъ Господа вѣнца, за кого то говори Іаковъ въ посланіе то си: «Блеженъ онзи чловѣкъ, който прѣтьрпява искушеніе; зацо то като прѣмине испытъ тѣ, ще приеме вѣнца на живота, кой то обѣщава Господъ на онѣзи, кои то го любятъ.»

Този вѣнецъ, надѣвамъ ся непрѣмѣнно, Богъ ще даде на мене и на васъ, и на васъ пламенни ревнители за истинж тж, както и на сичкы тѣзи, твърдо и непоколѣбимо обичяеть Христа, който пострада за насъ, и ни остави примѣръ, щото да